

UKRUTNĚŠ KRUTĚ% KRÁŤĚ• HISTORKY

ÁĚtvrtek, 13 listopad 2008

U mého manžela v rodině dodržují spoustu tradic, které se týkají jídla. Zejména vánoční je tradičními kulinářskými pokrmy protkán - myslím, že se nejedná o příliš velkou nadsázku, když například, že se v Medvědovicích roka dorodně od Štěpána drého dne k Silvestru projedí. U nás doma to bývalo jiné - na Štěpánův den jsme s bratrem vyhlíželi hladově z okna ono slibované zlaté prase.

Teprve později, když už jsme byli starší a bylo nám zřejmě, že zlatá prasata jsou nedostatkové zboží tajemně z pohledem poschovávaných zásob ... k veškerému pak byl kapr a bramborový salát. Na první svátek vánoční byl k obědu zbytek kapra a bramborového salátu, a stalo-li se, že mám pář výrobě kapra a bramborového salátu ujela ruka, na druhý svátek vánoční byl k obědu - světe, div se - kapr a bramborový salát. Co všechno jedli na vánoce u Medvědů doma, popisovat nebudu, protože bych se dnes vůbec nedostala do postele - a navíc to pro mě jistě není podstatné. Podstatné je, že na Štěpána se vždycky dělala kráta... A o této kráť tradici bych Vám dnes chtěla vyprávět... Naš první společná zima, kterou jsme s Medvědem trávili spolu coby první zamilovaný pár, byla více než mrazivá. Na první svátek vánoční, poté, co mi bramborový salát lezl i ušima, odjela jsem slavit ke své budoucí tchýni. Na rozdíl od Prahy tam bylo všude na ulicích bílo a já jsem došla od autobusu, měla jsem úplně promočené boty i kalhoty. Na zvonění mi nikdo neodpovídal, ale vzadu na zahradě jsem zahlédla nějaký podezřelý pohyb - když jsem tam přišla, naskytl se mi docela netradiční podívání: všichni členové Medvědovy rodinky kroužili systematicky po zahradě a lyžičkami hálkami píchali do kupek zmrzlého sněhu. "Co to děláte?" zeptala jsem se zděšeně. "Hledáme kráť, která má být zítra k obědu," zněla odpověď. Tchýni se zkrátka nevešla kráť do mrazáku, tak ji vystrčila ven, zahrabala do sněhu a zapíchla k ní klacík. Jenže nepokládala se noc napadne dalších tisíců, klacík zmizí pod nánošem sněhu a se sněhem se našlapaná je v kupce sena, než zmrzlá dráha pářikrát křupavou bílou peřinou. Kráť se nenašle a tudíž jsme ji ráno (O pár měsíců později sníh roztál, kráť vykoukla v celé své kráse a putovala rovnou do popelnice.) Další zima, to už jsme s Medvědem bydleli spolu, byla o poznání mírnější. Ve snaze dostat kráť tradici a přesto svému (neexistujícím) kuchařskému umění, vybrala jsem zvířata větší, které slibovalo, že nasytí dostatečně. Rovněž se mi nevešlo do mrazáku, tak jsem ho vystrčila na balkon. Na Štěpána ráno jsem se probudila a první na co mi padl zrak, byla okna vedoucí na zahradu. Malý mráz odvedl dobrou práci a okenní tabulky posel četnými uměleckými výtvy. Není nic hezčího než ležet v teplé posteli a pozorovat jak venku za oknem mráz "Sakra, kráť!" vzpomněla jsem si. Pozdě. O několik hodin později, poté, co na zmrzlé kráť marně demonstroval svou sílu všichni Medvědí muži, dva nože vypověděly službu a kráť nebyla ani o píň nakrojená; i na zátku, bylo jasné, že se druhý svátek vánoční bude muset obejít bez ukrutně zatvrzelé dráhy i tento rok. Loni jsme vánoční svátky trávili s Medvědem sami a tak jsme si koupili jen takovou malou kráťku, která se vešla do mrazáku. Abychom zase nedopadli jako rok předešlý, Medvěd ji vyndal váš, dal ji rozmrazit do džezu (do toho, co se nikdy nepoužívá) a pářikrát ji odkapávaněm na nádobí. Jenže nakonec to všechno dopadlo jinak, protože jsme poslední chvíli dostali pozvání ke svátečnímu stolu k pářibuzným a na naši milou kráť nedošlo. Bohužel také nedošlo váš nám, že by tedy bylo vhodné ji nějakým způsobem zpracovat - ano, prostě jsme na ni zapomněli. A nevzpomněli jsme si, dokud nám to nezačalo v kuchyni "tak nějak zvláštně" zapáchat. Kráťi jsme nosy a přemýšleli, odkud ten pach vychází - nějakou dobu to všem trvalo, než jsme byli schopni lokalizovat epicentrum smradu (jak jste asi pochopili, v kuchyni přišli mnoho času netrávíme :-)) To už byla kráť v takovém stavu, že putovala za svou předchůdkyní do popelnice. Jen psi se za našim domem ještě pár dní zálibně otáčeli... Takže jak je vidět, máme už svou vlastní vánoční tradici - každým rokem vyhodíme jednu kráť do popelnice, to sice historka o vaření, protože k vlastnímu vaření jsem se vlastně nikdy nedostala; ale pokud se mi letos povede pokračovat do dalšího levelu a přijde i na vlastní zpracování zvířeny, budu vás informovat - i to bude dozajista historka k popukání. Sandra UPOZORNĚNÍ: Soutěž trvá do 30. 11. 2008 Prosím, své texty posílejte na adresu: redakce@kudlanka.cz díky, daniela ..